

EG SÍGGI TEG – Í MYRKRI –

Ein hvít kanin kom algoyst rennandi fram við okkum og hvarv inn í kaninholuna. Rúna og eg fara aftan á henni. Alt í einum var steýrrætt niður og oman, oman, oman detta vit. Alt í einum standa vit á slöttum, og vit síggja kaninina hyggja at urinum hjá sær. Kaninin var í stásklæðum, í aðrari hondini hevði hon einar hvítar geitaskinnshandskar og aðrari eina stóru veiftru.

SÁRA MIKKELSEN

Rúna og eg sneiða okkum inn um jarngarðin við vaktum í mundering við rundum høvdi og stórum eygum sum froskar. Vit hoyra sveimandi kettuna, við teimum stóru grønu eygunum og Lisu standa og prátá...

'Tað umber seg ikki,' segði kettan: 'Vit eru øll svøk her. Eg eri svøk. Tú ert svøk.'

'Hvussu veitst tú, at eg eri svøk?' spurdi Lisa.

'Tað mást tú vera,' segði kettan, 'annars vart tú ikki komin higar.'

Á einum stórum soppi situr ein bláur kálormur hendur í favn og roykir hóvliga eina vatnpípu. Ein forlorin skjaldbøka situr og sigur frá søgum, ein gammur gongur og hugnar sær, einhyrnigur við vøkrum gulum hári og eygnabrúmm stendur og poserar, sjeysovararmúsin situr við fjósið og svevur.

Hetta er mín uppliving, at koma inn á G! festivalin. Eitt leikaland.

Men Rúna sær lítið og einki av hesum.

Rúna hevur triggjar ymiskar arvasjúkur, ið bera við sær, at fyrr ella seinni fer hon at vera blind. Í dag sær hon 2%.

Starir tú nóg leingi inn í myrkið

Rúna er 31 ára gomul og býr í Vestmanna. Hon hevur tvey systkin, og øll bera sama brek. Tað, sum hendir, er, at sjónarringurin minkar so líðandi til einki ljós er eftir.

Men hon veit ikki, nær tað fer at henda. - Hon veit ikki, hvussu nóg tíð er eftir av sínum tveimum prosentum.

Hvørt ár liggja nógva við vetrar-depressión. Tað er ov myrkt, og dagurin er ov tungur. Og tá er tað bara ein part av árinum, at tað er myrkt – men hvussu er, tá tað er alt árið – dimt og kámt, og einaferð, einaferð verður alt svart, hvat tá?

Nietzsche segði á sinni 'Starir tú nóg leingi inn í myrkið, fer myrkrið at stara aftur at tær'. Tá verður ein onkursvegna noydd at venja seg við myrkrið. Myrkrið má gerast sjónligt fyri at finna leið. Her er tað, at ein má læra seg at síggja stjórnum og norðlýsið í myrkrinum. Og tað tekur tíð. Tað kann taka langa tíð bæði at venja seg við og at góðtaka.

Hetta er ein stóða, sum er torfør at seta seg inn í, tí vit, ið hava góð eygu, ganga vanliga ikki og hugsa um, hvussu fantastiska heppin vit eru at hava sjónina í lagi.

Eg síggi teg betur í myrkri

Hvussu upplivir Rúna festivalin? Upplivir hon hann sum eitt leikaland, har ið hennara myrkur fær ljós? Ígjøgnum orð, setningar, cerurae og tónar?

Vit báðar Rúna ganga og reika

inni á økinum, keypa okkum eina øl, prátá við fólk og lurta eftir eini konsert við Baskery á spæliplássinum og síðan oman á sandin at lurta eftir Bilderbuch.

'Tað er trupult at koma inn á eitt øki við nógvum fólk' sigur Rúna. 'Tað eru so nógvar skuggamyndir og umhvarv, og eg dugi illa at skyna ímillum, hvat eru veruligar skuggamyndir, og hvørjar eru okkurt heilt annað'. Seinni, tá ið hon hevur vant seg við fjøldina, og tað fer at skýma, hevur hon tað betri.

Ein góður og hugnaligur hýrur hongur yvir bygdini, og hýrurin bara veksur, tá ið Mø byrjar sína konsert. 'Girl, you're gorgeous.

You know you might not always feel like it, but you are'.

'Rúna, sært tú kvinnuna við vakra gula hárinum, ið stendur 5 metrar frá okkum?' spyrji eg. 'Nei,' svarar hon mær. Nú skilti eg ikki reiðiliga, tí hon hevur 'sæð' ymiskt áður, sum eg havi víst henni á, hóast tað er ótýðiligt og kámt. 'Sært tú heldur ikki meg beint nú?' spyrji eg aftur. 'Nei. Eg síggi teg betur í myrkri' svarar hon mær. Hetta eru

somu orð, Emily Dickinson brúkti. Eg síggi teg betur – í myrkri –.

Veðrið var tåmut og hekk slavið yvir Gøtubygd, samstundis sum at sólin royndi at ota ljósið ígjøgnum tað gráa. Hetta er veður, sum blindar Rúnu uppáftur meira. Og sum Emily framhaldandi skrivaði

'Eg krevji ikki ljós –

...

Hvat skal dagur til –

Hjá teimum sum myrkrið – er so – bjartari enn sólin –

Marglitt og sveiggjandi millum gott og ússsaligt

'Hey Rúna, hetta er Danny, hevur tú ein góðan festival?' Hetta var fyrsti og einasti persónur, ið nevndi seg við navnið. Fólk gloyma at siga, hvørji tey eru, ið kann vera heldur ørkymlandi hjá Rúnu, tí hon vil fyr alt í verðini ikki vera ófólkalg. Rúna kennir øgiliga væl røddir og fleiri ferðir, tá ið Rúna og eg hava havt sjónvarpið tendrað, men sita í køkinum, hevur Rúna vitað, hvør sjónleikarin í sjónvarpinum er. 'Ah, hatta er Tom

